

РИК РИЪРДЪН
ПЪРСИ
ДЖАКСЪН
И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

ПРОКЛЯТИЕТО НА ТИТАНА

Превод от английски Владимир Молев

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Titan's Curse*
Text copyright © 2007 Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the
Nancy Gallt Literary Agency.

Превод Владимир Молев
Редактор Вихра Василева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Петя допечатка
Общ тираж: 13 504 бр.
ISBN 978-954-27-0521-5

СПАСИТЕЛНАТА НИ ОПЕРАЦИЯ
ТРЪГВА ЗЛЕ

В петък, след края на последния учебен ден преди зимната ваканция, мама ми събра в една раница малко дрехи и смъртоносни оръжия и ме закара в ново училище. По пътя минахме да вземем Анабет и Талия.

От Ню Йорк до Бар Харбър в Мейн се стигаше за осем часа с кола. По магистралата се сипеше мокър сняг. С Анабет и Талия не се бяхме виждали от месеци, но заради виелицата и мисълта за това, което ни очакваше, не можехме да се отпуснем да поговорим. С мама обаче беше точно обратното. Когато беше притеснена, тя не спираше да приказва. Когато най-накрая пристигнахме в „Уестовър Хол“, вече се беше стъмнило и Анабет и Талия бяха изслушали абсолютно всички срамни истории какъв съм бил като малък.

Талия избърса с длан запотеното странично стъкло и надникна навън.

– Супер – измърмори тя. – Ще бъде страшен купон.

„Уестовър Хол“ приличаше на замък на зъл рицар. Сградата беше построена от черен камък и имаше кули, тесни прозорци и големи дървени врати. Издигаше се на покрита от сняг канара между скована от лед гора и бушуващия навъсен океан.

– Сигурни ли сте, че не искате да ви изчакам? – попита мама.

– Да, благодаря – отвърнах. – Нямам представа колко ще се забавим. Не се тревожи, ще се оправим.

– А как ще се приберете? Не мога да не се тревожа, Пърси!

Надявах се, че не съм се изчервил. Направо беше непосимо, че трябваше да разчитам на майка си, за да ме кара с колата към моите битки.

– Успокойте се, госпожо Джаксън. – Анабет се усмихна уверено. Русата ѝ коса беше скрита под скиорска шапка, от която надничаха сиви очи с цвета на океана. – Ще го пазим да не се набърква в неприятности.

Майка ми като че ли наистина се поотпусна. Тя смяташе Анабет за най-благоуразумното дете на бог, стигало някога до осми клас. Беше сигурна, че Анабет редовно ми спасява кожата. И беше права, разбира се, но така или иначе на мен ми беше неприятно да го показва.

– Добре, деца – въздъхна мама. – Взехте ли всичко необходимо?

– Да, госпожо Джаксън – обади се Талия. – Благодаря, че ни докарахте.

– Имате ли сухи дрехи за преобличане? Записали ли сте си телефона ми?

– Мамо...

– Нали не си забравил амброзията и нектара, Пърси? Имаш ли златни драхми, за да се обадиш в лагера, ако се наложи?

– Стига, мамо! Ще се оправим. Хайде, момичета!

Мама като че ли се обиди и на мен ми стана кофти, но вече не издържах да седя в колата. Ако още веднъж чуех историята колко сладък съм изглеждал във ваната, когато съм бил на три години, щях да се заровя в снега и добро-

волно да се оставя да ме покоси бялата смърт.

Анабет и Талия слязоха след мен. Въпреки зимното яке, вятърът ме прониза като с леден кинжал.

След като колата се скри от поглед, Талия отбеляза:

– Майка ти е готина, Пърси.

– Святна е – признах аз. – А твоята как е? Или с нея не поддържате връзка?

Веднага съжалих за въпроса си. Талия беше ненадминат майстор на убийствените погледи, може би заради пънкърския си вид – износен войнишки шинел, черни кожени панталони, най-различни верижки по китките и врата и дебело очертани с черен молив наситено сини очи, – но този, който сега ми хвърли, беше направо единайсет по десетобалната система.

– Не ти влиза в работата, Пърси!

– Хайде, да влезем вътре – намеси се Анабет. – Гроувър сигурно ни чака.

Талия погледна крепостта и потрепери.

– Права си. Чудя се, какво ли го е накарало да ни повика.

Взрях се в мрачните кули на „Уестовър Хол“ и измърморих:

– Едва ли е нещо хубаво.

Тежката дъбова врата се отвори със скърцане и тримата пристъпихме вътре, а силният вятър запрати след нас облак снежинки.

– Леле! – възкликнах смаяно.

Залата беше огромна. По стените бяха подредени бойни знамена и оръжия: стари пушки, двуостри брадви и всевъзможни други такива гадости. Да, знаех, че „Уестовър“ е во-

енно училище, но все пак тази изложба беше убийствена. В буквалния смисъл на думата.

Бръкнах в джоба, където криех смъртоносния си химикал Въртоп. Имаше нещо гнило тук. Долавях опасност. Талия несъзнателно галеше сребърната си гривна – любимия ѝ вълшебен предмет. Знаех, че в главите ни се върти една и съща мисъл. Предстоеше ни битка.

– Къде ли... – поде Анабет, но я прекъсна рязкото затръшване на вратата зад нас.

– Добре – измърморих аз. – Явно ще поостанем малко.

Скрихме раниците си зад една колона и поехме навътре. Не бяхме направили повече от две-три крачки, когато по каменния под отекнаха стъпки и от сенките изсочиха мъж и жена. Те заплашително поеха към нас.

И двамата бяха с къси сиви коси и черни военни униформи с червени ширити. Над горната устна на жената се виждаха рехави мустачки, а мъжът беше гладко обръснат – все едно си бяха разменили местата. Вървяха сковано, като че гълтали бастун.

– Какво правите тук? – попита строго жената.

– Ами... – Не бях подготвен за такъв развой на събитията. Толкова горях от нетърпение да откроя Гроувър и да разбере какво се е случило, че не ми беше хрумнала възможността да ни попитат защо се промъкваме в училището през нощта. В колата изобщо не бяхме говорили как ще проникнем вътре. – Ние просто...

– Ха! – извика мъжът и аз подскочих. – На танците не се допускат външни лица! Тръябва да напуснете веднага!

Говореше с лек акцент, най-вероятно френски, тъй като произнасяше странно „р“-то. Беше висок и с изпито лице. Когато заговореше, ноздрите му се разширяваха и човек

нямаше как да не се зазяпа в тях, а очите му бяха различни – едното беше кафяво, другото – синьо – като на улична котка.

Вече си представях как ни изхвърлят обратно в снега, но изведнъж Талия пристъпи напред и щракна с пръсти. Звукът беше силен и рязък. От ръката ѝ се изви лек ветреца – или поне така ми се стори, и въздухът в залата се раздвижи. Полъхът мина покрай нас и знамената по стените трепнаха.

– Но ние не сме външни лица, господине – рече Талия. – Ние сме от това училище. Не ни ли помните? Аз съм Талия. Това са Анабет и Пърси. От осми клас.

Учителят присви разноцветните си очи. Какви ги вършеше Талия? Сега не само щяха да ни изгонят на студа, но първо щяха да ни накажат, задето се опитваме да лъжем. Но мъжът като че ли се поколеба.

Погледна колежката си.

– Госпожо Готчолк, познавате ли тези ученици?

Колкото и да беше сериозно положението, трябваше да прехапя устни, за да не избухна в смях. Учителката се казваше Готчолк¹? Не беше истина!

Жената премига, все едно се събуждаше от унес.

– Ааа... да. Струва ми се... да, господине. – Погледна ни объркано. – Анабет. Талия. Пърси. Какво правите тук? Защо не сте в салона?

Преди да успеем да отговорим, се разнесоха нови стъпки и при нас дотича Гроувър.

– Най-сетне пристигнахте! Мислех... – В този миг зърна учителите и млъкна. – О, госпожо Готчолк, доктор Торн! Аз само...

¹ Gotchalk (англ.) – „имам тебешир“. – Бел. прев.

– Какво, господин Андъруд? – попита мъжът. Тонът му показваше, че не харесваше Гроувър. – Откъде да са пристигнали? Те учат тук.

Гроувър се изчерви и смотолев:

– Да, господине. Естествено, доктор Торн. Просто имах предвид, че са пристигнали... за танците! Чака ни страхотно празненство, с пунш и танци!

Доктор Торн ни изгледа мрачно. Едното му око сигурно беше изкуствено. Може би кафявото. Или пък синьото? Изглеждаше така, сякаш възнамеряваше да ни хвърли от най-високата кула на крепостта, но госпожа Готчолк унесено се обади:

– Да, страхотни танци. Хайде, вървете в салона при останалите. Да не съм ви видяла повече тук!

Не чакахме втора подкана. Заповтаряхме един през друг: „Да, госпожо“ и „Да, господине“, като аз дори козирувах, защото ми се стори, че така е редно в едно военно училище.

Гроувър ни поведе по един коридор, от дъното на който се разнасяше музика.

Усещах погледите на учителите в гърба си, но въпреки това се приближих до Талия и тихо попитах:

– Какъв беше този номер с щракането с пръсти?

– Мъглата ли? Хирон не ти ли е показал как се прави?

Буца заседна в гърлото ми. Хирон, нашият учител в лагера, беше споменавал за мъглата, но не ми беше показал как да я използвам. Защо беше научил Талия, а мен – не?

Гроувър се спря пред остъклена врата, на която пиеше – по-скоро се досетих, отколкото прочетох – „Физкультурен салон“.

– Размина ни се! – въздъхна той. – Добре, че вече сте тук!

Анабет и Талия го прегърнаха, а аз го тупнах по рамото. Радвах се да го видя след толкова месеци раздяла. Беше пораснал и по бузите му се бяха появили нови косъмчета, но иначе си изглеждаше както винаги, когато се предрешеше в човешки вид – с червена шапка на къдрокосата глава, за да не се виждат рогцата, торбести джинси и кецове, за да скрие козината по краката и копитата си. На черната му тениска имаше надпис, който заради дислексията си едва успях да разчета: „Уестовър Хол: училище трепач“. За миг се зачудих дали това беше рекламният лозунг на училището, или пък опит за ученически хумор.

– Защо ни извика? – попитах. – Какво е станало?

Гроувър си пое дъх и тържествено обяви:

– Намерих двама!

– Двама? – ахна Талия. – Тук?

Той кимна.

Да попаднеш на едно дете на бог си беше събитие. Хи-рон беше обявил извънредно положение и беше разпратил всички налични сатири да обикалят из училищата в цялата страна, за да търсят нови попълнения. Моментът беше изключително тежък. За съжаление, постоянно губехме лагерници. Нуждаехме се от всеки боец, който можехме да намерим. Само че просто нямаше толкова много деца на богове.

– Брат и сестра – продължи той. – На десет и на дванайсет. Не знам на кой от боговете са деца, но са силни. Само че нямаме време. Трябва да ми помогнете да ги изведем отук.

– Чудовища?

– Едно. – Гроувър притеснено се огледа. – Подозира ги отдавна. Мисля, че още не е сигурен, но днес е последният ден от срока. Няма да ги пусне да си тръгнат отук, дока-

то не разбере. Може и да нямаме друга възможност! Всеки път, когато се опитам да се доближа до тях, той се появява и ме спира. Не знам какво да правя!

Гледаше с надежда към Талия. Помъчих се да се сдържа, но въпреки всичко ме хвана яд. Преди сатирът очакваше напътствия от мен, а сега Талия имаше старшинство. Не само защото баща ѝ беше Зевс, но и защото тя имаше много по-богат опит в битките с чудовища в истинския свят.

– Ясно – каза тя. – Те ще бъдат ли на танците?

Гроувър кимна.

– Тогава да вървим да потанцуваме – рече Талия. – Кой е чудовището?

– О! – Гроувър отново се огледа изплашено. – Току-що го видяхте. Заместник-директорът, доктор Торн.

Забелязал съм, че във всички военни училища децата направо пощуряват, когато имат някакъв празник и им се удаде възможност да свалят униформите. Сигурно причината е в това, че през останалото време режимът им е адски строг и те имат нужда да изпуснат парата и да наваксат.

По пода на салона бяха разхвърляни червени и черни балони и учениците се замеряха с тях или се опитваха да се удушат с опънатите по стените гирлянди. Момичетата се носеха на групички, както винаги, намацани с грим, с потничета с тънки като спагети презрамки, ярки клинове и обувки, които ми приличаха по-скоро на някакви уреди за мъчения. От време на време се нахвърляха на някое момче като пирани, пицяха и се кикотеха и когато най-сетне отминеха, горкото момче оставаше с панделки в косата и с отпечатъци от начервени устни по цялото си лице. По-големите момчета реагираха като мен – криеха се по ъглите

и подозрително се оглеждаха на всички страни, все едно очакваха всеки миг да бъдат нападнати. Разбира се, в моя случай това беше самата истина...

– Ей ги там – Гроувър кимна към две по-малки от мен деца, които се караха до пейките. – Бианка и Нико ди Анджемо.

Момичето беше с широкопола зелена шапка, с която сякаш нарочно криеше лицето си. Отдалече си личеше, че момчето ѝ е брат. И двамата бяха с гарвановочерна коса, тъмна кожа и докато говореха, ръкомахаха оживено. Момчето премяташе някакви карти в ръцете си. Сестра му явно му се караше за нещо и не спираше да се оглежда уплашено.

– Те... – попита тихо Анабет – знаят ли?

Гроувър поклати глава.

– Не съм им казал. Опасно е. След като разберат, мизмамата им ще се усили.

Той ме погледна за потвърждение и аз кимнах. Нямах представа каква точно „миризма“ усещаха чудовищата и сатирите, но знаех, че заради нея всяко дете на бог може да се прости с живота си. И колкото по-силно беше то, толкова по-апетитно ухаеше на чудовищата.

– Давай да ги грабваме и да се изнасяме оттук – рекох.

Понечих да пристъпя към тях, но Талия сложи ръка на рамото ми. Заместник-директорът доктор Торн се беше появил от една врата до пейките и се спря недалеч от брата и сестрата Ди Анджемо. Кимна студено към нас. Синьото му око искреше.

Изражението му подсказваше, че не се е заблудил от номера на Талия с мъглата. Подозираше какви сме и просто чакаше да разбере защо сме дошли.

– Не поглеждайте към тях – заповяда Талия. – Ще почакаме подходяща възможност да се приближим. Дотогава ще се преструваме, че не ни интересуват. Трябва да го отклоним от следата им.

– Как?

– И тримата сме силни деца на богове. Присъствието ни би трябвало да го обърка. Смесете се с останалите. Дръжте се естествено. Потанцувайте. Но не ги изпускайте от очи.

– Да танцуваме ли? – измърмори Анабет.

Талия кимна. Нададе ухо към музиката и се намръщи.

– Пфу! Кой е пуснал Джеси Макарти?

Гроувър я изгледа обидено.

– Аз!

– О, богове! Гроувър, това е толкова тъпо! Не си ли чувал за „Гриндей“?

– Кои?

– Няма значение. Да танцуваме.

– Но аз не мога да танцувам!

– Можеш! – отсече Талия. – Хайде, козльо!

Сграбчи за ръката мънкащия Гроувър и го помъкна към дансинга.

Анабет се усмихна.

– Какво? – попитах.

– Нищо. Просто се радвам, че Талия е отново с нас.

През лятото Анабет беше станала по-висока от мен, което, признавам си, не ми допаднаше особено. Тя рядко носеше други дрънкулки, освен герданчето с мъниста от лагера, но сега беше с малки сребърни обеци във формата на сова – символа на майка ѝ. Свали скиорската си шапка и русата ѝ коса се разпиля по раменете. Изведнъж ми се стори много по-голяма от мен.

– Ъъ... – измънках аз, като трескаво се мъчех да измисля какво да правя. Талия ни беше казала да се държим естествено. Какво ли можеше да означава това, когато си герой, поел на опасна мисия? – Да си проектирала някакви интересни сгради напоследък?

Очите ѝ грейнаха както винаги, когато станеше дума за архитектура.

– О, богове! В новото училище имаме СИП по компютърен дизайн и там ни показаха една страхотна програма...

Анабет подробно заобяснява какъв голям паметник искала да издигне на мястото на Световния търговски център в Манхатън. Надълго и нашироко говори за носещи колони, фасади и така нататък, а аз се опитвах да я слушам внимателно. Знаех, че мечтаеше да стане световноизвестен архитект, когато порасне – обичаше математиката, старите сгради и тем подобни, – но пък не разбрах почти нищо от това, което казваше.

В интерес на истината, бях леко разочарован, че новото училище ѝ харесваше толкова много. Есента се беше преместила в Ню Йорк. Бях се надявал, че ще се виждаме често. Живееше в пансион в Бруклин заедно с Талия, за да са близо до лагера, така че Хирон да им помага, ако се наложи. Но тъй като тяхното училище беше само за момичета, а аз бях в гимназия в Манхатън, почти нямахме време да се срещаме.

– А, да, страхотно – измърморих неубедително аз. – Значи ще изкарате там до края на годината?

Лицето ѝ се помрачи.

– Сигурно. Освен ако...

– Хей! – извика Талия. Тя танцуваше нещо като блус с

Гроувър, който само се препъваше, настъпваше я и изглеждаше така, сякаш искаше земята да се разтвори в краката му и да го погълне. Добре поне, че кецовете му всъщност бяха празни отпред. А и за разлика от мен, си имаше оправдание за тромавостта. – Танцувайте! – заповяда тя. – Какво стърчите като пънове!

Погледнах смутено Анабет, след това се извърнах към момичетата, които обикаляха из салона.

– Е? – обади се Анабет.

– Ами... Коя да поканя?

Тя ме сръга в корема.

– Мен, водорасляк!

– А! Добре.

Замъкнахме се на дансинга и аз се обърнах, за да видя какво точно правеха Талия и Гроувър. Сложих едната ръка на кръста на Анабет, а тя сграбчи другата, все едно се готвеше да ме преметне с някоя хватка от джудо.

– Няма да те ухапя – рече тя. – Уф, Пърси, във вашето училище не ви ли учат да танцувате?

Не отговорих. Истината беше, че редовно организираха танци, но аз никога, ама никога не бях танцувал. Предпочитах да играя с останалите момчета баскетбол.

Поклатушкахме се насам-натам в продължение на няколко минути. Мъчех се да насоча вниманието си към гирляндите или пък към купата с пунш, само и само по-далеч от мисълта, че Анабет е по-висока от мен, че ръцете ми са потни и вероятно гадни за пипане и че постоянно я настъпвах.

– Какво щеше да казваш? – попитах. – Проблеми в училище ли?

Тя нерешително облиза устни.

– Не. Баща ми – отвърна ми.

– Аха. – Знаех, че Анабет не се разбираше добре с баща си. – Мислех, че нещата между вас се оправят. Пак ли жена му?

Анабет въздъхна.

– Решил е да се мести. Точно когато най-сетне свикнах в Ню Йорк, на него му щукна да ходи да събира материал, за да пише книга за Първата световна война. В Сан Франциско!

Произнесе името на града така, все едно казваше: „Подземното царство“ или „миризливите боксерки на Хадес“.

– И иска да отидеш там с него?

– В другия край на страната – потвърди тя нещастно. – А полубоговете не могат да живеят в Сан Франциско. Би трябвало да го знае.

– Така ли? И защо не могат?

Анабет въздъхна тежко. Може би си мислеше, че се шегувам.

– Как така защо? Защото е там!

– О! – Нямах представа за какво говореше, но не си го признах, тъй като не исках да ме помисли за пълен идиот. – И какво ще правиш сега? Ще се върнеш в лагера ли?

– Не е само това, Пърси... Може би трябва да ти кажа...

Изведнъж тя рязко спря.

– Няма ги!

– Какво?

Обърнах се и проследих погледа ѝ. Двете хлапета, Бианка и Нико, ги нямаше. Вратата отстрани на пейките беше широко отворена. Доктор Торн също беше изчезнал.

– Трябва да извикаме Талия и Гроувър! – Анабет трескаво се огледа. – Къде са се запилели и те? Хайде, ела!

Тя хукна нанякъде в тълпата. Понечих да я последвам, но пред мен се изпречи групичка момичета. Опитах се да ги заобиколя, за да избегна панделките в косата и червилото по бузите, и когато се освободих, от Анабет нямаше и следа. Завъртях се в кръг, търсейки с поглед Талия и Гроувър. Вместо тях обаче видях нещо, от което кръвта във вените ми изстина.

На двајсетина метра от мен, на пода на салона лежеше широкопола зелена шапка – същата като онази, която носеше Бианка ди Анджели. Край нея се въргаляха няколко разпилени картички. В следващия миг мярнах доктор Торн. Той вървеше забързано към вратата в другия край на салона, стиснал брата и сестрата за вратовете.

Анабет не се виждаше никъде, беше хукнала в обратната посока, за да търси Талия и Гроувър.

Вече правех първата крачка след нея, когато изведнъж нещо ме спря.

Спомних си как Талия ме беше погледнала озадачено, когато я бях попитал за номера с мъглата, и беше възкликнала: „Хирон не ти ли е показал как се прави?“. Сетих се как Гроувър се беше обърнал към нея, очаквайки тя да измисли план как да спасим децата.

Не че ѝ завиждах. Тя беше готина. Не беше виновна, че баща ѝ е Зевс и винаги беше в центъра на вниманието... Но това не означаваше, че трябваше да тичам при нея за всяка дреболия. Освен това, нямаше време. Нико и Бианка ди Анджели бяха в опасност. Докато откриех приятелите си, братчето и сестричето отдавна щяха да са изчезнали. Добре познавах чудовищата. Можех и сам да се справя.

Извадих Въртоп от джоба и се втурнах след доктор Торн.

Вратата водеше към тъмен коридор. От мрака пред мен долитаха стъпки и сумтене. Свалих капачката на Въртоп.

Химикалът изведнъж нарасна и в ръката ми се появи бронзов гръцки меч, дълъг около метър и с увита по ръкохватката кожа. Сияйното острие хвърляше лека светлина върху редица шкафчета, подредени покрай стената.

Затичах надолу по коридора и стигнах до края му, без да ги настигна. Отворих вратата и се озовах в голямата зала, в която бяхме попаднали на идване. Бях направил пълна обиколка на крепостта. От доктор Торн нямаше и следа, но в другия край на залата видях брата и сестрата Ди Анджело. Стояха вцепенени от страх и се взираха в мен.

Пристъпих бавно към тях и свалих меча.

– Спокойно. Нищо няма да ви направя.

Не отговориха. Очите им бяха ококорени от ужас. Какво им ставаше? Къде беше доктор Торн? Може би беше зърнал Въртоп и беше избягал. Чудовищата мразеха оръжия от божествен бронз.

– Казвам се Пърси – продължих, като се мъчех да говоря спокойно. – Ще ви заведа на някое безопасно място.

Зениците на Бианка се разшириха още повече. Тя стисна юмруци и изведнъж, макар и твърде късно, осъзнах какво ставаше – не я беше страх от мен, а се опитваше да ме предупреди.

Извърнах се рязко и в този миг се чу мълниеносно фиу! Рамото ми се вцепени. Нещо като огромна ръка ме удари отзад и ме блъсна към стената.

Замахнах с меча, но не уцелих.

В залата отекна студен смях.

– Да, Перрррсей Джаксън – разнесе се гласът на доктор Торн, заваляйки „р“-то в името ми. – Чувал съм за теб.

Опитах се да освободя рамото си. Якето и ризата ми бяха приковани в стената с някакво острие – черен шип, подобен на кинжал, дълъг поне трийсет-четиридесет сантиметра. То беше ожулило кожата ми при преминаването си през дрехите и сега раната ме смъдеше. Усещането ми беше познато. Отрова.

Насилих се да се съсредоточа. Нямах да се оставя да припадна.

Над нас се извиси тъмен силует. Доктор Торн пристъпи напред в сумрака. Все още беше в човешка форма, само лицето му беше преbledняло като на мъртвец. Усмиваше се с злобно със свършено бели зъби, очите му – синьото и кафявото – отразяваха сиянието от меча ми.

– Благодаря ви, че излязохте сами от салона – рече той. – Мразя училищните танци.

Опитах се да замахна отново с меча, но не успях да го достигна.

Фиу! Втори шип излетя от мрака зад доктор Торн. Той като че ли изобщо не помръдна. Все едно зад гърба му се криеше някой и мятеше ножове.

Бианка изпищя. Вторият шип се заби в стената на сантиметри от лицето ѝ.

– И тримата ще дойдете с мен – обяви доктор Торн. – Ще пазите тишина и ще ме слушате. Само да чуя гък или писъци за помощ, и ще ви покажа колко съм точен с мятането.

ЗАМЕСТНИК-ДИРЕКТОРЪТ СЕ СДОБИВА С ШИПОХВЪРГАЧКА

Нямах представа що за чудовище беше доктор Торн, но ми беше пределно ясно, че е невероятно бърз.

Ако успеех да активирам щита си, можеше и да се предпазя от летящите шипове. Трябваше само да докосна часовника на китката си. Но той нямаше да защити брата и сестрата Ди Анджело. Нуждаех се от помощ и имаше само един начин да я повикам.

Затворих очи.

– Какво правиш, Джаксън? – изсъска доктор Торн. – Не спирай!

Заклатушках се едва-едва напред.

– Боли ме рамото – излъгах аз, като се опитвах – и хич не ми беше трудно – да прозвуча жално. – Не мога да го движа!

– Глупости! Отровата ми няма да те убие, само малко ще посмъди. Продължавай!

Торн ни изведе навън. Мъчех се да се съсредоточа. Представих си Гроувър. Фокусирах се над страха и усещането за опасност. Миналото лято Гроувър беше изградил телепатична връзка между него и мен и когато нещо го заплашваше, той се появяваше в сънищата ми. Връзката между нас все още съществуваше, но аз никога не я бях използвал. Нямах представа дали ще проработи, докато Гроувър е буден.

Хей, Гроувър! Торн ни отвлече! Той е луд и е въоръжен с шипохвъргачка! Помощ!

Заместник-директорът ни подкара към гората. Вървяхме по покритата със сняг алея, едва-едва осветявана от мъждукащи старомодни фенери. Рамото ми пареше ужасно. През скъсаното в дрехите ми нахлуваше студен вятър и имах страховито чувство, че всеки миг ще се превърна в ледена висулка.

– На поляната ще повикаме транспорта – рече Торн.

– Какъв транспорт? – попита Бианка. – Къде ни водите?

– Млъкни, непоносимо момиче!

– Не говори така на сестра ми! – обади се Нико. Гласът му трепереше, но се изненадах, че изобщо се осмели да си отвори устата.

Доктор Торн изръмжа – този звук определено не можеше да излиза от човешко гърло. Косъмчетата по врата ми настръхнаха, но се насилих да продължа да играя ролята си на покорен малък заложник. Не спирах да излъчвам послания към Гроувър, като си мислех за всяко нещо, което можеше да му привлече вниманието: *Гроувър! Ябълки! Тенекниени кутийки! Домъкни си козелския задник насам и доведи няколко добре въоръжени приятели за подкрепление!*

– Спрете! – заповяда чудовището.

Дърветата бяха свършили. Бяхме излезли на скала, надвиснала над океана. Усещах водата на стотици метри под нас. Чувах бумтенето на вълните, долавях соления мирис от пяната на прибоя. Но пред очите си виждах само мъгла и мрак.

Доктор Торн ме побутна към ръба. Политнах, но Бианка ме подхвана.

– Благодаря – измърморих.
– Какво е той? – прошепна тя. – Как ще се справим с него?

– Ами... работя по въпроса.
– Страх ме е – обади се Нико. В ръката си държеше някакво метално войниче.

– Млъкнете! – извика доктор Торн. – Обърнете се към мен.

Обърнахме се.

Разноцветните очи на Торн искряха нетърпеливо. Измъкна нещо от палтото си. В първия момент си помислих, че е някакъв вълшебен меч, но се оказа най-обикновен телефон. Той натисна едно копче и обяви:

– Пратката е готова.

Силно прашене заглуши отговора и аз се досетих, че телефонът всъщност беше портативна радиостанция. Стори ми се твърде модерно и зловещо – чудовище, използващо мобилни комуникации.

Хвърлих поглед през рамо, чудех се колко беше разстоянието до водата.

Доктор Торн се разсмя.

– Скачай, Перррсей Джаксън! Скачай! Ето го морето. Спасявай се!

– Как те нарече? – обади се тихо Бианка.

– После ще ти обясня – обещах ѝ аз.

– Наистина ли имаш план?

Гроувър! Появи се!

Дали да не се опитам да скоча във водата заедно с Бианка и Нико? Ако не загинехме веднага, океанът щеше да ни защити. И преди бях правил подобни номера. Ако баща ми беше в добро настроение и чуеше молбите ми, може би

щеше да ми помогне. Да, може би.

– Ще си мъртъв, преди да стигнеш до водата – обади се доктор Торн, все едно беше прочел мислите ми. – Не знаеш кой съм аз, нали?

Зад него трепна нещо и на милиметри от ухото ми прелетя шип. Онова зад гърба му се беше мярвало за частица от секундата може би беше някакво устройство на пружини, катапулт... или пък опашка.

– За нещастие ви искат живи – продължи той. – Иначе отдавна да съм ви видял сметката.

– Кой ни иска? – попита Бианка. – Ако си мислите, че ще получите някакъв откуп за нас, грешите. Нямаме родители. Нико и аз... – гласът ѝ изневери. – Сами сме на този свят.

– Гррр! – изръмжа чудовището. – Не припирайте, гадни дребосъци. Скоро ще видите за кого работя. И ще полюбите чисто ново семейство.

– Люк – обадох се аз. – За него работиш!

Устата му се сви презрително, когато произнесох името на стария си враг – бивш приятел, който на няколко пъти се беше опитал да ме убие.

– И представа си нямаш какви ги говориш, Перрррейс Джаксън. Но ще оставя Генеррррала да те просветли. Тази вечер ще му окажеш незабравима услуга. Той гори от нетърпение да се запознае с теб.

– Генерррала ли? – Изведнъж си дадох сметка, че и аз бях произнесъл думата с френски акцент и завалено „р“. – Кой е той?

Торн вдигна глава към хоризонта.

– А, ето го! Вашият транспорт пристигна.

Обърнах се и мярнах светлинка в далечината, над мо-

рето грееше лъч на прожектор. След това чух бръмчене на приближаващ се хеликоптер.

– Къде ни водите? – попита Нико.

– Оказва ти се голяма чест, момчето ми! Получаваш възможността да се присъединиш към една велика армия! Също като глупавата ти игра с карти и кукли!

– Не са кукли! Фигурки са! Вземете вашата велика армия и...

– Млъкни! – прекъсна го доктор Торн. – Ще размислиш и ще се присъединиш към нас, момче, обещавам ти. Защото в противен случай... и за друго бихме могли да използваме децата на боговете. Имаме за хранене стотици чудовища. Голямото раздвижване вече започна!

– Голямото какво? – премигах объркано аз. Бях готов на всичко, за да го подтикна да говори, докато не измисля как да се спасим.

– Раздвижването на чудовища. – Доктор Торн се усмихна злобно. – Скоро ще се събудят най-страшните и най-кръвожадните. Чудовища, които не са се появявали от хилядолетия. И те ще донесат смърт и разрушения, каквито простосмъртните не са сънували и в най-страшните си кошмари. А накрая ще се появи и най-важното от тях – онова, което ще предизвика сгромолясването на Олимп!

– О, Боже! – прошепна Бианка. – Тоя е напълно откачен!

– Трябва да скочим – отвърнах шепнешком аз. – В морето.

– Страхотна идея! И ти си откачен като него!

Не успях да възразя, тъй като в този миг нещо се стовари върху мен.

Сега като се замисля, ходът на Анабет беше направо гениален. Нахлупила шапката си невидимка, тя се хвърли върху нас тримата и ни събори на земята. На доктор Торн му трябваша няколко секунди, за да се съвземе от изненадата си, и първият му залп прелетя над главите ни. Това даде възможност на Талия – вдигнала пред себе си вълшебния си щит Егида, и Гроувър да го атакуват в гръб.

Ако не сте виждали как Талия се впуска в битка, едва ли знаете какво е истински страх. Тя използваше дълго копие, което се появяваше от флакон с парализиращ спрей, който винаги носеше в джоба си. Но не то хвърляше в паника враговете ѝ, а щитът, който беше копие на Егидата на Зевс, подарена му от Атина. На бронзовата му повърхност имаше отпечатък от лицето на горгона Медуза и макар че той нямаше силата да вкаменява, изглеждаше толкова кошмарно, че щом го зърнеха, в първия миг повечето хора се вцепеняваха от страх, а после побягваха.

Дори и доктор Торн трепна и изръмжа, когато го видя.

Талия пристъпи напред и размаха копието си.

– За Зевс!

Помислих си, че песента на чудовището вече е изпята. Талия замахна към главата му, но доктор Торн се озъби и отклони удара. Ръката му се превърна в оранжева лапа с огромни нокти и при досега им с щита се разхвърчаха искри. Ако не беше Егида, ноктите за секунди щяха да направят Талия на кайма. Тя обаче отскочи назад, като се приземи на крака.

Бръмченето на хеликоптера се приближаваше, но не смеех да се обърна да погледна.

Доктор Торн запрати залп от шипове към Талия и този път успях да видя как го правеше. Чудовището имаше

опашка, кожена скорпионова опашка, на върха на която проблясваха остри шипове. Те отскочиха от Егида, но силата на удара събори Талия на земята.

Гроувър скочи напред. Вдигна тръстиковата си флейта към устните и засвири буйна мелодия, която идеално би подходдала на някакви пиратски танци. От снега се надигнаха зелени стъбълца и за няколко секунди дебели като възета лиани се заоплитаха по краката на чудовището.

Доктор Торн изръмжа и започна да се променя. Нарасна пред очите ни и прие истинския си вид – с човешка глава и огромно лъвско тяло. Силната му бодлива опашка разпращаше смъртоносни шипове във всички посоки.

– Мантикор! – извика Анабет, която се беше появила до мен, тъй като когато се беше хвърлила върху нас, възшебната ѝ бейзболна шапка беше отхвъркнала настрана.

– Кои са тези? – попита объркано Бианка ди Анджелино. – И какво е това?

– Мантикор? – ахна Нико. – Има мощност три хиляди в атака!

Нямах представа за какво говореше, но и нямах време да се чудя. Чудовището разкъса възшебните лиани на Гроувър с ноктите си, обърна се към нас и изръмжа.

– Залегнете! – Анабет бутна братя и сестрата в снега. В последния миг се сетих за щита си. Натиснах копчето на часовника, циферблатът се уголеми и се превърна в здрав бронзов щит. И то тъкмо навреме. Шиповете се стовариха върху него с такава сила, че се забиха в метала. Красивият щит, подарък от брат ми, вече не ставаше за нищо. Едва ли щеше да удържи втори залп.

Чух плъосване и писък и Гроувър се озова до мен.

– Предайте се! – извика гръмовно мантикорът.

– Никога! – изкрещя Талия, хвърли се устремено срещу него и за миг ми се стори, че ще го принуди да отстъпи. Но тогава се извиси оглушително бръмчене и ни освети мощен прожектор. От мъглата изскочи хеликоптер и увисна на метри от ръба на скалата. Елегантен, черен военен хеликоптер с отвори от двете страни, които вероятно бяха за изстрелване на лазерно насочвани ракети. Екипажът сигурно беше от простосмъртни, но какво правеха тук? Нима беше възможно хора да работят за чудовище? Прожекторът заслепи Талия и мантикорът я повали с опашката си. Щитът ѝ отхвъркна в снега. Копието отлетя в другата посока.

– Не! – Втурнах се към нея и в последната секунда успях да отблъсна с меч си шипа, който щеше да я прободне в гърдите. Вдигнах надупчения си щит над нас, макар да знаех, че той нямаше да успее да ни спаси.

Доктор Торн се разсмя.

– Не виждате ли, че вече няма на какво да се надявате? Предайте се, герои!

Бяхме хванати в капан между чудовището и хеликоптера. Нямахме избор.

В този миг се разнесе ясен, пронизителен звук: в гората някой наду ловен рог.

Мантикорът застина. За секунда нищо не помръдваше. Само вятърът завихряше снежинки и бръмчаха перките на хеликоптера.

– Не – измърмори доктор Торн, – не може да...

Не свари да довърши мисълта си, тъй като край мен прелетя нещо като лунен лъч и в рамото на чудовището се заби искряща сребърна стрела.

Той политна назад, ръмжейки от болка.

– Проклети да сте! – извика мантикорът и от опашката му се разхвърчаха шипове, най-малко по петнайсет наведнъж, към дърветата, откъдето беше дошла стрелата, но със същата бързина оттам засвистяха нови сребърни стрели. Стори ми се, че във въздуха те пречупваха шиповете на две, но не повярвах на очите си – такава точност беше невъзможна. Дори и децата на Аполон в лагера не можеха да стрелят така.

Доктор Торн извади стрелата от рамото си, виейки от болка. Дишаше тежко. Замахнах към него с меча си, но явно той не беше толкова тежко ранен, колкото изглеждаше. Избегна меча, стовари опашката си върху щита ми и ме събори на земята.

От дърветата наизлязоха стрелците – десетина момичета. Най-малкото беше на около десет, а най-голямото на четиринайсет, колкото мен. Бяха облечени в сребристи скиорски якета и джинси, в ръцете си държаха опънати лъкове. Приближиха се решително към мантикора.

– Ловджийките! – извика Анабет.

– Само те ни липсваха! – изсумтя недоволно Талия.

Не успях да я попитам какво имаше предвид.

Едно от по-големите момичета пристъпи напред с опънат лък. Беше висока и стройна, с леко червеникава кожа. За разлика от останалите, в лъскавата ѝ черна коса сияеше сребърна диадема и на мен ми заприлича на някаква персийска принцеса.

– Разрешавате ли ми да го убия, господарке?

Нямах представа кого питаше, тъй като погледът ѝ беше вперен в чудовището.

Доктор Торн изкрещя:

– Не е честно! Това е пряка намеса! Не е позволено от

древните правила да се правят такива неща!

– Нищо подобно – обади се едно момиче с около година-две по-малко от мен. Тя беше с медноруса коса и с адски странни очи – сребристоклатни, с цвета на луната. Беше толкова красива, че не можех да отлепя очи от нея, но в същото време изглеждаше строга и опасна. – Ловуването на диви зверове винаги е било моя задача. А ти, гнусно чудовище, си див звяр. – Обърна се към онази с диадемата. – Убий го, Зои.

Мантикорът изръмжа:

– Ако не мога да ги отведа живи, ще ги взема с мен в смъртта!

Скочи към мен и Талия, тъй като знаеше, че все още сме замаяни и изнемощели.

– Няма да ти позволя! – извика Анабет и пристъпи напред.

– Дръпни се, дете на боговете! – заповяда момичето с диадемата. – Не ни пречи да стреляме!

Но Анабет скочи на гърба на чудовището и заби ножа си в гривата му. Мантикорът изрева и започна да се мята насам-натам, като размахваше опашка, но Анабет се държеше здраво и не падаше.

– Стреляйте! – заповяда Зои.

– Недейте! – извиках аз.

Но стрелите на ловджийките вече бяха полетели. Първата уцели мантикора в шията. Втората – в гърдите. Чудовището се олюля и отстъпи назад.

– Това не е краят, ловджийки! Ще си платите за това!

И преди някой от нас да успее да реагира, мантикорът, с Анабет на гърба си, скочи от ръба на скалата и изчезна в мрака.

– Анабет! – изкрещях силно аз.

Понечих да хукна след нея, но враговете ни не се бяха отказали. От хеликоптера се разнесе яростно пук-пук-пук – обстрелваха ни с картечници!

Повечето ловджийки хукнаха обратно към дърветата, край отпечатъците им в снега се появиха малки дупки от куршумите. Меднорусото момиче обаче не помръдна от мястото си.

– На простосмъртните не им е разрешено да гледат как ловувам – обяви тя.

Вдигна рязко ръка и хеликоптерът експлодира в облак прах – не, не беше прах. Черната метална машина се превърна в ято гарвани, които отлетяха в нощта.

Ловджийките излязоха напред.

Зои зърна Талия и се спря рязко.

– Пак ли ти! – изсъска тя презрително.

– Зои Нощната сянка – отвърна с разтреперан от гняв глас Талия. – Абсолютно навреме, както винаги.

Зои ни огледа.

– Четирима полубогове и един сатир, господарке.

– Да – кимна по-малкото момиче. – От лагерниците на Хирон, предполагам.

– Анабет! – обадох се аз. – Трябва да ни позволите да я спасим!

Тя се обърна към мен.

– Съжалявам, Пърси Джаксън, но нищо не може да помогне на приятелката ти.

Опитах се да се изправя, но няколко от ловджийките ме задържаха.

– Не си в състояние да се хвърляш от скали – продължи меднорусото момиче.

ИЗЛЕЗЛИ ЗАГЛАВИЯ ОТ Рик Риърдън

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

Похитителят на мънии
Морето на чудовищата
Проклятието на титана
Битката за Лабиринта
Последният олимпийец

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП

Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадеc
Кръвта на Олимп

Досиетата на героя
Дневниците на героя

Гръцките богове на Пърси Джаксън
Гръцките герои на Пърси Джаксън

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея

МАГНУС ЧЕЙС И БОГОВЕТЕ НА АСПАРД

Мечът на лятото

ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН

Скритият оракул